

Улази Маша и Вершињин. Маша му прича како се догодило да се она уда-ла за Кулигина. Онда кад јој је било осамнаест година он јој је изгледао као најпаметнији човек. Тужан је Вершињин: он има две ћерке и жену коју не воли. Али о томе он говори само Машин, која му постаје све ближа и мила.

Враћа се с телеграфа Ирина. Она је тужна. Незадовољава је монотони, механички рад. Није она маштала о таквом раду, о таквом раду „без поезије, без мисли“.

Долази доктор Чебутикин, Федотик, Роде. Очекују машкаре, пријатно вече, одмор...

Тузенбах саопштава Машин да је поднео оставку. Он се нада да ће му рад донети срећу. Анфиса предаје Вершињину писмо од ћерке — жени се десила нова несрећа. Сољени, као и увек суморно је расположен. Тузенбах гаји симпатије према том човеку, али се Сољени понаша према Тузенбаху некако чудно и изазивачки. Девет часова. Сад треба да дођу машкаре. Изненада, појављује се Наташа. Она захтева да престане бука, јер је „детенце болесно“. Сви се разилазе огорчени. Опет је тамно и тихо... Ирина, уморна завалила се у фотељу код стола. Улази Сољени, он је решио да изјави Ирнин љубав. Ирнин је непријатна Сољенова изјава, она га се боји. Љубавну изјаву прекида долазак Наташе. Она предлаже Ирнин да јој уступи своју собу за њено дете.

Собарица шапатом саопштава Наташин да је по њу дошао Протопопов и позива је да се прошета на тројици.

Долази Олга, Вершињин и Кулигин. Изненађује их што је кућа опустела. Вершињин и Кулигин одлазе. Олга одлази у своју собу. Наташа одлази са Протопоповим. У кући се све стишава...

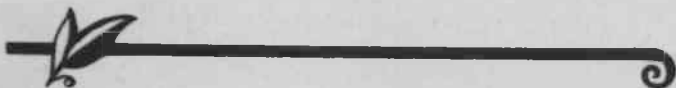
И само једна сетна мисао одјекује у Ирнинијој глави — у Москву, у Москву.

ТРЕЋИ ЧИН

У граду је велики пожар. Три сата после поноћи. У кући сестара Прозорових још нису легли. Наташа која се осећа као газдарица у кући избацује с посла стару породичну дадиљу Анфису.

Кулигин лута тражећи жену. Он је узнемирен некаквом нејасном променом која се врши у Машинијој души.

Улази Ирина, Вершињин и Тузенбах. Он је већ у цивилу. Сви су уморни и хоће да спавају. Вершињин казује како је чуо да њихов пук одлази из овог града. Град ће тада опустети. Доктор је пијан. У пијанству он гунђа о нискости и вулгарности живота. Он саопштава да Наташа доживљава „мали роман“ с Протопоповим. Сви ћуте... Само Вершињин говори о себи, машта о будућем животу... Они сви спавају, само је Маша истог расположења. У тескобној тишини ноћи љубав им помаже да се разумеју без речи.

Када сестре остају саме, Ирина почиње гласно да плаче. Она је изненада схватила да су се све њене наде срушиле. Олга јој саветује да се уда за Тузенбаха. Маша изненада са страху признаје да воли Вершињина. Она је срећна. Чак Андреј не може да ћути у таквој ноћи. Он покушава да се оправда у очима својих сестара да је неискрен — затим заћути и одлази.

У соби остају Олга и Ирина. Немирна, тешка ноћ... Ирина није више у стању да подноси овакав живот. Она пристаје да се уда за Тузенбаха, само да оде у Москву.

ЧЕТВРТИ ЧИН

Јесен. Стара башта пред кућом сестара Прозорових. Из града одлази пук. Ирина је узнемирена. Јуче се нешто догодило између Сољеног и Тузенбаха и то је мучи. Али Тузенбах умирује Ирину. Сутрадан треба да се обави њено венчање с Тузенбахом, а после тога одлазе на циглану. Олга је већ напустила кућу и живи у државном стану. Она је дошла да испрати пријатеље.

Заједно с пуком одлази и Вершињин. Маша не може да се помири с мишљу да с њим из живота мора да оде и њена краткотрајна срећа.

Чебутикин прича Андреју да је јуче код позоришта Тузенбах, не могавши више издржати потсмехе Сољенога пао у ватру и увредио га. Треба да се туку на двобоју.

Андреју је тужно када помисли да ће отићи Ирина и да ће он остати сасвим сам. Жена му изгледа сасвим проста малограђанка, и он не разуме зашто ју је некада волео.

Сољени одводи доктора Чебутикина који треба да присуствује на двобоју.

Из куће излазе Ирина и Тузенбах. Тузенбаху је већ време да буде на месту двобоја, али Ирина, инстинктивно наслућујући неку опасност, хоће да иде с њим. Тузенбах јој то не дозвољава.

Вершињин се опрашта са сестрама... Кулигин умирује Машу.

Враћа се Чебутикин и јавља да је Тузенбах убијен. Ирина остаје јединствени пут у животу: радити, радити ради будућности.

Три сестре стоје, стиснуте једна уз другу... Последњи пут стоје пред кућом у којој су проживеле толико година и осетиле толико јада. Али живи у њима неки незадрживи елан усмерен према будућности... Проћихне време, и оне ће отићи заувек, њих ће заборавити, али њихове патње прећи ће у радост оних који ће живети после њих. „Срећа и мир доћи ће на земљу“. Оне верују у то страшно, чврсто.

Крај

